

DE VRAGEN VAN DEN SCHUTTER.

ZIJN eerste pijl in 't nieuwe jaar heeft de roos getroffen. Herinner U het krantenbericht in de week van 24-31 Januari over het meisje, dat meereed, eerst in een vrachtauto, toen achter op een fiets — en dat tot tweemaal toe aangerand werd.

De Schutter schrijft over een aardig jong meisje „type jeugdbeweeqster”, dat een „zonderling verhaal” doet over meerijden in vreemde auto's en die zich meent te kunnen beschermen tegen gevaar, „omdat er zooveel psychische kracht van je uitstraalt, als je zelf maar heel zuiver bent”.

En de Schutter stelt vragen, waaraan ik merk, dat hij, als ik, heeft willen opvliegen — maar zich, als ik, toch maar kalm heeft gehouden, want we zijn immers paedagogen — Ofschoon ik vaak 't gevoel heb, alsof zoo'n ouderwetsche driftbui, waarin ze eens goed merken, hde belachelijk we

hen vinden, hōe onnoozel — hen goed zou doen.

„Grenzeloze naieiviteit?” Ja! „Tekort aan kennis van de werkelijkheid?” Ja! Ja! „Hoogmoed?” Ja! „Of praten ze elkaar daar in die jeugdbewegingen langzamerhand mal?” Dat kan best! En dat moeten we vooral niet teveel au serieux nemen, zooals onze Redacteur dat te veel naar mijn zin deed in Jonge Kracht.

Ik heb hier voor me liggen dat gesprek over die muggen: „Ik laat ze bijten, ze hebben óók recht op leven.”

„En als je er dan malaria van krijgt?”

Na een aarzeling: „Ja, eigenlijk moet je dat voor ze over hebben. Maar ik geloof, dat je ze door geestelijke kracht van je kunt afhouden.”

Uitingen als deze en die van die onvoorzichtige jonge dame, die met vreemde auto's meereed, voel ik als *aanstellerig*. Nièt dat het kind daar minder om is. Wij hebben ons ook aangesteld. Het is een faze, die ge dóór moet. Ik heb me óók aangesteld. Ik zie precies, waarin en hōe. Maar ik heb er voor op mijn huid gehad; ik ben er voor uitgelachen of er voor opzij geschoven — totdat ik door de faze heën was. Wij moeten hen nu óók op hun huid geven, of ronduit uitlachen, of als *quantité négligeable* opzij schuiven. — In geen geval au serieux nemen! Dat is wel de grootste ondienst, die we hun kunnen bewijzen.

De eerste vragen van den Schutter waren: Grenzeloze naieiviteit? Tekort aan kennis van de werkelijkheid?

In dit verband is het misschien ter zake om het gesprek mee te deelen, dat ik met mijn achttienjarige dochter had.

We hopen, dat die in October voor een poos naar het buitenland gaat. En omdat ik toch nooit eigenwijs wil zijn, of hoogmoedig zelfverzekerd, dacht ik: „Toch eens peilen”.

En ik zeg, wij samen met een handwerk bij den haard: „Zeg, ik lees daar in Het Kind iets over dat meerijden van jonge meisjes in vreemde auto's. (Voor ons is het feit geen nieuwtje, want we weten van die en die, die 't ook doen.)

Als jij nu eenmaal zoo zelfstandig in het buitenland ben, zou jij dan óók soms tot zoiets komen?”

Zij, omhoog schietend in verontwaardiging: „Zeg, hoe heb ik 't met je? Dan kan je toch in allerlei narigheid komen?”

„Zeker!” zeg ik. „Dat meisje in Het Kind ontkwam er ook nauwelijks aan, maar ze meende, dat het ergste haar niet zou gebeuren. Want dat je zooveel psychische kracht uitstraalde, als je zelf maar heel zuiver was.” —

De jeugdbeweegster vol idealen had de spot eens moeten zien op het gelaat van een gewoon kind. Misschien zou het haar goed hebben gedaan, het lachende: „Krankjorum!” te hooren.

Doch daarna werd mijn groote dochter ernstig en zei: „Ja maar, weet je, waar 't misschien van komt? Jij hebt al die dingen altijd met ons bepraat en we kunnen er zelf ook altijd zoo makkelijk met je over praten — dat 's natuurlijk een heel verschil. Zoo'n kind heeft misschien wel een moeder, die steil achterover slaat, als er van zulke dingen maar gerept wordt. Denk nu zelf maar eens aan mevrouw die en mevrouw die — die kregen er immers wat van, als ze over zulke dingen met hun kinderen zouden moeten praten.”

Misschien is 't dan allemaal wel terug te brengen tot: „Tekort aan kennis van de werkelijkheid”?

Nu, daar is dan nog wel een mouw aan te passen.

Wie 't oor en het vertrouwen van de jeugd, van de jeugdbeweging heeft, laat die er dan vooral op uit zijn: kennis van de werkelijkheid aan te brengen.

Rotterdam, Januari 1931.

S. LUGTEN-REYS.